

LBRIS | We know
books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Anca Eftime

DTP: Simona Bănică

Ricochet, Krista & Becca Ritchie

Copyright © 2013 by K.B. Ritchie

All rights reserved.

Cover Design by Twin Cove Designs

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2024, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-66-2

București, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RITCHIE, KRISTA

Fără tine / Krista și Becca Ritchie ; trad. din lb. engleză și note
de Oana Dușmănescu. — București : Epica, 2024
ISBN 978-606-9713-66-2

I. Ritchie, Becca

II. Dușmănescu, Oana (trad. ; note)

821.111

KRISTA & BECCA RITCHIE

FĂRĂ TINE

SERIA
ADDICTED
#2

Traducere din limba engleză de
OANA DUȘMĂNESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

Capitolul 1

An dat-o în bară.

E singurul gând care-mi trece prin minte atunci când observ ce se întâmplă în jur. Un DJ pune muzică la boxe încastrate în perete, iar oamenii savurează băuturi viu colorate. Sora mea cea mai mică, Daisy, bea bere dintr-un pahar de unică folosință, cercetându-și din priviri amicii, toți modele. Mi-e teamă c-o să cheme vreun tip și-o să-ncerce să ne cupleze — ca să nu mă mai gândesc atât la Loren Hale. Acum cinci ore, mi se părea că o petrecere ar fi o alegere sigură.

Dar nu e adevărat.

Nu e adevărat deloc.

Ar trebui să stau cuminte cuibărită sub pătură, dormind în loc să petrec de Revelion, acasă la mine, cu Rose. Acum câteva zile, Lo — cel mai bun prieten al meu, iubitul meu, practic băiatul care înseamnă toată viața mea — a plecat

la dezintoxicare. Rose și cu mine am petrecut o întreagă zi de luni împachetându-mi lucrurile. Am selectat fotografii, mărunțișuri și obiecte de valoare. De multe ori am izbucnit în plâns. Dincolo de haine și de cosmetice, ce e al meu era și al lui Lo. Era ca și cum aș fi trecut printr-un divorț.

Și acum e la fel.

La numai o oră după plecarea lui, Rose a sunat la firma de transport și i-a plătit să-mi mute tot ce aveam din vechiul apartament la ea acasă. A cumpărat o vilă cu cinci camere lângă Princeton cu cinci acri de vegetație bogată și cu o verandă albă și mare, cu obloane negre și hortensii mov. Îmi reamintește de casele sudiste din Savannah sau de *Ya-Ya Sisterhood*. Când i-am spus asta, s-a ridicat în picioare cu mâinile în șolduri, studiind clădirea cu acei ochi ai ei pătrunzători, cu nuanțe galbene. Apoi a zâmbit și a zis:

— Cred că ai dreptate.

Faptul că m-am izolat de trupurile masculine nu-mi oprește imaginația să zboare unde nu trebuie. În marea parte a timpului, îmi fac griji pentru Lo. Mă întorc și mă răsucesc în pat toată noaptea și trebuie să iau doze însemnate de somnifere ca să mă pot odihni. Mi-e dor de el. Înainte de a pleca, nu mi-am închipuit nicicând o lume fără Lo. Mă sufocam, inima mi se oprea și capul mi se învârtea la ideea asta. Acum, că venise momentul, îmi dau seama că a luat o parte din mine cu el. Când i-am spus asta lui Rose, m-a bătut pe umăr și a zis că sunt irațională. Îi vine ușor s-o zică. Ea e inteligentă, încrezătoare și independentă. Tot ceea ce eu nu sunt.

Și nu cred... nu cred că mulți oameni pot înțelege cu adevărat cum e să fii atât de absorbit de cineva — să împarți

fiecare moment și apoi totul să fie smuls de lângă tine. Aveam o relație nesănătoasă, codependentă.

Știu asta prea bine.

Și încerc să mă schimb, să mă dezvolt dincolo de el, dar de ce trebuie să fie asta o condiție?

Eu vreau să cresc *alături* de el.

Vreau să *fiu* cu el.

Vreau să-l iubesc pe Lo fără ca oamenii să-mi spună că dragostea noastră e prea mult.

Într-o bună zi, sper să ajungem acolo. *Speranța*, doar asta mă face să merg acum mai departe. Aceasta este forța care mă motivează. Practic, e ceea ce mă ține în picioare.

Primele câteva zile de sevaj au fost chinuitoare, dar m-a ajutat faptul că m-am ascuns în camera mea. Am refuzat să dau ochii cu lumea până când am trecut de cele mai fierbinți dorințe. Până acum mi-am stăpânit nevoile sexuale cufundându-mă în iubire de sine. Mi-am aruncat jumătate din toate materialele pornografice ca s-o liniștesc pe Rose și să mă autoconvinc că mă aflu pe calea cea bună, la fel ca Lo. Dar nu sunt sigură că e cazul. Pentru că stomacul încă mi se strânge la ideea de sex. Dar mai ales vreau să fac sex cu *el*.

Și-mi fac grijă pentru acel procentaj de cincizeci la sută șanse de a târi un alt tip într-o toaletă, de a mă preface că e Lo pentru o clipă, ca să-mi satisfac nevoia. N-ar trebui să fiu aici. La o petrecere. Depărtarea de nebunii m-a ajutat până acum. Chestia asta nu se numără nici pe departe printre cele mai demente clipe pe care le-am trăit, dar e suficientă ca să mă împingă la rele.

Când Daisy m-a sunat și m-a invitat la o „petrecere acasă”, mi-am imaginat câțiva oameni care fac băuturi tari, adunați în fața televizorului și uitându-se la concerte. Nu *asta*. Nu un apartament din Upper East Side plin de modele... *masculine*. Nu mă pot mișca nici măcar un centimetru fără să fiu invadată de trupul altcuiva. Nici măcar nu mă uit la părțile corporilor altora care mi se ating de piele.

Ar fi trebuit s-o refuz pe Daisy. Am multe temeri de când a plecat Lo, dar cea mai mare e să nu cumva să-l dezamăgesc. Vreau să-l aștept pe Lo și, dacă nu voi fi destul de puternică să-mi înăbuș aceste porniri înainte ca el să se întoarcă acasă, atunci relația noastră chiar se va sfârși. Nu ar mai exista Lily și Lo. N-am mai exista *noi*. El se va însănătoși, iar eu voi fi prinsă de una singură în obsesia mea distructivă.

Așa că trebuie să mă străduiesc. Chiar dacă un lucru din mintea mea îmi spune *fă ce vrei*. Îmi tot reamintesc ce mă va aștepta dacă nu am răbdare. Pustietate. Singurătate.

Îmi voi pierde cel mai bun prieten.

Dacă ar fi să mă iau după sfaturile competente ale lui Rose (a citit despre dependența de sex — și la fel a făcut și Connor, dar asta e altă poveste), ar trebui să-mi caut un terapeut potrivit înainte de a lua parte la orice eveniment social care m-ar putea ispiti. Daisy habar nu are de adicția mea — că aceasta se învâрте în jurul tipilor arătoși și al adrenalinei pe care mi-o dă o partidă de sex. Rose e singura persoană din familia mea care îmi cunoaște problema și așa vor rămâne lucrurile dacă mă voi putea abține.

Totuși n-am refuzat-o pe Daisy. Chiar când încercam să fac asta, a folosit mantra magică „Eu nu te mai văd deloc”

ca să mă facă să mă simt vinovată și să accept. A plusat spunând că nu mi-a păsat că s-a despărțit de Josh de Ziua Recunoștinței. (Prima greșală: am întrebat „Ce mai face Josh?” la telefon, azi de dimineață. Și mie care mi se părea că nu-i țineam minte numele și așa mai departe). Atât de puțin implicată eram în viața ei. Așa că nu era suficient că trebuia să-i procesez statutul de tipă singură, ci mă simțeam copleșită și de remușcarea fraternă. A trebuit să accept ca să mă revanșez față de ea. Aceasta e Lily varianta 2.0 — fata care încearcă să ia parte la existența familiei sale.

Asta înseamnă că-mi petrec timpul cu Daisy. Și-mi fac griji că va începe să iasă în oraș cu diverși indivizi. Mai ales că manechinele astea mult mai mari ca ea de vârstă vor s-o prindă în gheare.

Așa că iată-mă la ea acasă. În mod evident, nu sunt deloc pregătită pentru acest gen de petrecere. Totuși am renunțat la pantalonii de trening și m-am îmbrăcat cu niște pantaloni negri și o bluză albastră de mătase.

— Ce mă bucur că suntem aici împreună! exclamă Daisy pentru a treia oară. Ne vedem atât de rar.

Îmi trece brațul peste umăr, îmbrățișându-mă amețită. Mai că-i înghit părul șaten deschis, aproape blond. Șuvițele ei dese și drepte i se revarsă peste piept.

Ne despărțim și-i desprind una dintre șuvițe de buzele mele date cu gloss.

— Scuze, spune ea, încercând să-și aranjeze părul, dar are mâinile ocupate: într-una bere, în cealaltă o țigară care se fumează singură. Am părul prea lung, în morții mă-sii.

Oftează iritată, luptându-se cu șuvițele. Sfârșește prin a-și folosi umărul și gâtul pentru a-și îndepărta părul, de zici că e paralică.

Am observat că Daisy înjură mai mult când se enervează. Ceea ce e în regulă. Dar sunt sigură că mama a petrecut trei ore în plus meditănd ca să uite de gura spurcată a lui Daisy.

Și fix acesta e motivul pentru care nu-mi pasă dacă înjură la greu sau nu înjură deloc. Să facă ce vrea. Daisy trebuie să fie Daisy, la urma urmei, și mă bucur s-o văd departe de ghearele nevrotice și ultraprotectoare ale mamei.

Se calmează și-și sprijină cotul de umărul meu. Da, atât *sunt* de scundă.

— Lil, zice Daisy, știu că Lo nu-i aici, dar îți *promit* că o să te fac să uiți de el în seara asta. Nu discutăm despre dez-intoxicare. Nu vorbim despre revistele de benzi desenate sau despre orice altceva ce ți-ar putea aminti de el. *Nada*, OK? Doar eu și cu tine și câțiva prieteni.

— Adică o mulțime de *oameni atrăgători*, zic eu, folosind terminologia corectă.

Sunt înconjurată de specimene frumușele care ar putea alerga pe o plajă, în stil Baywatch, și ar provoca o grămadă de erecții. Sau ar putea defila la o prezentare de modă și te-ar face să te holbezi mai degrabă la cum arată, nicidecum la haine.

Asta aș face eu, cel puțin.

Realitatea asta mă face oare cea mai urâtă persoană de-aici? Sunt probabil singura fată de-aici care nu arată ca un model. Dau din cap. OK. Nu mă deranjează. Sunt înconjurată

numai de oameni cu un fizic de nota 10, iar eu sunt probabil de nota 6. Pot să suport.

Ea suflă fumul printre buze și surăde.

— Nu sunt toți așa de frumoși. Mark seamănă cu un gerbil dacă lumina e proastă. Are ochii prea apropiați.

— Și are contracte?

Ea încuviințează cu un zâmbet tâmp.

— Unii creatori de modă vor ciudățenii. Știi tu, gen sprâncene groase sau strungăreață.

— Ha.

Încerc să-l găsesc din priviri pe Mark cu mutra lui de gerbil, dar nu e pe nicăieri.

— Mi-ar fi plăcut și mie să am o trăsătură personală mai cool.

Trăsătură personală? Zici că-și dorește un soi de magie smecheră în Lumea Vrajitorilor. Sunt sigură că și eu aș fi destul de jalnică la acest capitol. Aș semăna cu o veveriță.

Încerc să-i deduc trăsătura personală, cercetându-i colanții negri, tricoul cenușiu lălâu și sacoul kaki, în stil militar. Nu e deloc machiată, iar tenul ei e neted, proaspăt, de culoarea unei piersicuțe.

— Ai o piele minunată, dau eu din cap, crezând că am rezolvat enigma.

Sunt atât de bună! Aproape că-mi vine să mă mângâi singură pe spate.

Ea ridică din sprâncene și-și lovește în joacă șoldul de al meu.

— Toate modelele au piele minunată.